

Portada de Glamorama, darrera obra de Bret Easton Ellis. L'autor considera aquesta brutal crònica de moda i terrorisme "una redempció dins una epifania".

Una epifania de sang i moda

Després de la polèmica que va desvetllar *American Psycho*, un dels llibres més representatius de la dècada dels 90, traslladat fa poc al cinema, l'escriptor nord-americà Bret Easton Ellis continua convulsionant el món, ara amb una obra tan brutal com *Glamorama*.

Primera decepció, que no ho és: hom espera trobar en Bret Easton Ellis el paradigma dels *fashion victims*, la plasmació del concepte "víctima de la moda". L'home que s'ha distingit perquè ha classificat els seus personatges literaris segons els dissenyadors de la roba que vestien, hauria de ser la panacea de l'elegància, penses. Res no és més lluny. El vestit d'aquest californià de trenta-cinc anys, amb més de deu anys de residència al barri nova-iorquès —absolutament *in-* d'East Village, és pintoresquíssim. Una suau gavadina blau marí que no deixa veure gens de gràcia enlloc, per molt que te la mires; un lleuger jersei negre igual d'anodí; uns pantalons de xandall foscos; sabates i... mitjons blancs!

"Malgrat allò que puga pensar la gent, no m'interessa gaire el món de la roba. Només tinc quatre vestits: un d'Hugo Boss, un altre de Paul Smith i dos d'Armani". Una declaració que desconcerta venint de l'autor de *Glamorama* (el seu darrer llibre, publicat en català per editorial Proa), una crònica despietada del món de les passarel·les. Per les seues pàgines desfilen *top-models* anorèxiques enganxades a l'heroïna, molts fills de papà que volen fer carrera a Hollywood, i terroristes salvatges que maten indiscriminadament sense descuidar-se, això no, de vestir amb *glamour*.

Segona decepció, que tampoc no ho és: Bret Easton Ellis té fama de ser un dels ossos més durs d'entrevistar. Fama de fred, antipàtic i extremadament llest, tot alhora. La llarga i anguniosa polèmica que li va reportar *American Psycho* (arran de la qual, durant temps i temps, hagué d'anar acompanyat de guardaespalles a tot arreu perquè rebia amenaces

de mort), el va deixar preparat per a debats estèrils, però brutals. Un moment arribes a imaginar que pot ser com un dels seus personatges, repugnants i clastistes, però molt *chics*, que únicament responen amb monosíl·labs.

Ni de lluny. Per molt que darrere cada paraula, de cada inflexió de la veu, s'amague un caràcter altiu, propi de qui és el cronista per excel·lència de la capa social més alta i decadent d'Amèrica, Ellis és cortès i es mostra atent a totes les qüestions que hom li proposa. No debades ha passat quinze mesos voltant pel món fent la promoció de *Glamorama*. "Ja hi comptava, amb això, perquè ho especifica el meu contracte, però el fet d'estar quasi les vint-i-quatre hores del dia exposat a l'opinió pública, o el d'arribar a una ciutat que no coneixes i veure que la gent sap tantes coses de la teua vida... espanta. No m'acabe d'acostumar".

"És que és mentida dir, com faig en el meu llibre, que l'actor Gary Oldman o el cantant Steven Tyler han estat en una clínica de desintoxicació? No. A més, aquesta gent no llegirà Glamorama, perquè no llig simplement".

—*Glamorama comença com un American Psycho en versió light. Però hi ha un moment de la novel·la en què el protagonista, i per extensió, vostè, decideix de desfer-se de tot i traslladar l'acció a Europa. A partir d'aquest moment la narració pren camins insospitats.*

—La novel·la té una part fosca i una altra de més lluminosa. Són

com dos llibres en un. No era un fet que jo haguera planejat; va ser el desenvolupament mateix del protagonista, Víctor Ward, que m'hi va portar. La primera part del llibre es dedica a descriure la societat en què vivim, i la segona part anuncia de quina manera em pense que acabarà aquesta societat, si continuem pel camí que ara seguim. És com la causa i el fet.

EFE

—A Glamorama, i pràcticament per primera vegada en tota la seua obra, un personatge evoluciona i, a la seua manera, va prenent consciència de la demència que l'envolta.

—Víctor és molt més conscient d'allò que li passa que no la resta del meus personatges anteriors. El resultat és una mena de redempció de Víctor, cap a la fi de la novel·la. Una redempció dintre una epifania.

—També és una novetat en vostè que la novel·la continga un fil argumental, encara que la trama siga molt sui generis.

—La història del grup terrorista que comet atemptats contra les *top-models* i prepara una conspiració d'abast mundial és, evidentment, una paròdia d'allò que són les excuses argumentals. De totes maneres, a l'hora d'escriure aquesta part d'acció, persecucions i lluites, vaig veure que m'era impossible de fer-ho d'una manera convencional. Tenia necessitat d'omplir la trama d'un seguit de tocs excèntrics. Com l'aparició de dobles del personatge i d'equips de càmeres que filmen la ficció, com el continuu equívoc entre allò que és realitat i allò que és ficció, com el fet que tot quant succeeix siga deliberadament paranoic (és, de fet, una gran conspiració de la qual els lectors només veuen allò que veu en Víctor). Si l'haguera escrit d'una manera convencional, m'haguera avorrit de seguida.

—En el llibre, hi apareixen moltes celebritats. Re-

corde un moment bastant divertit en què la xica del protagonista, una top-model molt cotitzada, apareix interna en una clínica de desintoxicació i es troba amb l'actor Gary Oldman i amb el cantant del grup de rock Aerosmith, Steven Tyler.

—Es mentida dir que aquests dos han estat en una clínica de desintoxicació? No. És una cosa que sap tothom. No descobresc res de nou. A més a més, aquesta gent no ha llegit ni llegirà el llibre, perquè no llig, simplement.

A mesura que va avançant l'entrevista, el periodista s'adona que davant seu té el Bret Easton Ellis de veritat. Diví, de mirada torbadora, i alhora perillosament fascinant, Ellis sembla un excèntric en tota regla, que riu les seues pròpies gràcies.

—La seua novel·la *Less than Zero* (*Menys de zero*) va ser adaptada al cinema fa uns quants anys. Ara ho ha estat *American Psycho*. I *Glamorama* és una novel·la tremendament visual. Llegint-la, no és gens extravagant de pensar que és un text perfecte per a un d'aquests films esbojarrats que tant agraden a Oliver Stone. Per què creu que les seues novel·les susciten tant d'interès entre la comunitat cinematogràfica?

—Sempre em sorprèn que un estudi o un productor s'interessin per un dels meus llibres i vulguen comprar-ne els drets. Jo no hi veig cap interès cine-

La novel·la de més èxit d'Easton Ellis fou '*American Psycho*', adaptada fa poc al cinema. Pel llibre (història d'un ric executiu que és també un assassí sistemàtic), l'autor fins i tot va rebre amenaces de mort.

matogràfic. Són massa abstractes. És clar que el cinema com a mitjà m'interessa, i hi ha un punt de narrativa cinematogràfica en les meues novel·les. Però crec que l'interès dels productors es limita a posar en el cartell del film, "basada en una novel·la de l'autor d'*American Psycho*". Això sempre és un bon reclam publicitari per a les recaptacions del primer cap de setmana. A més, no són novel·les gaire cares d'adaptar, a excepció de *Glamorama*, perquè ací, com que hi ha escenaris tan diversos, podríem parlar d'una superproducció.

—Voldria saber què va sentir quan va veure el film homònim amb què la realitzadora canadense Mary Harron va adaptar *American Psycho* [amb un gran èxit en l'últim Festival de Berlín, si bé encara no estrenat al nostre país].

—Tant si l'haguera dirigit Orson Welles, Stanley Kubrick com Martin Scorsese, el meu sentiment a la vista del film, haguera estat igualment de decepció. No importa la qualitat del director que l'haja dirigit. La decepció ve del fet que veus un producte que és teu en mans d'una altra persona. Quan vaig veure el film per primera vegada, al principi sentia curiositat i estranyesa, tot alhora, i a vegades pensava, "no, no és així, no és aquesta la manera com jo ho veia". És clar, el meu referent era allò que em passava dintre el cap. I d'*American Psycho*, n'hi ha milers d'interpretacions, les interpretacions de tots els qui l'han llegida. I allò que jo veia en aquells moments era la interpretació que havia fet la Mary Harron del meu llibre. Tan simple com això. No cal regirar-ho més. I amb això no vull dir, de cap de les maneres, que el film de Mary Harron siga decebedor, ni de bon tros. És un film que a estones m'encanta i crec que ha sabut captar l'humor que conté el llibre. A banda, és un film molt bonic, visualment. Suppose que els ambients tan *fashion*, tan únics i tan espectaculars que retrata són un autèntic plaer de veure.

—Crec que als Estats Units han hagut de tallar-ne alguna seqüència per raons de censura...

—Hi havia un tracte amb la productora que el film no podia ser qualificat d'*only adults*. Aquesta qua-

lificació als Estats Units té unes connotacions despectives, tant més que ràpidament es relaciona amb els films pornogràfics. A més, hi ha grups de distribuïdors que s'hagueren negat a projectar-la. Però la censura va arribar per la banda més inesperada. En el film, hi ha una seqüència en la qual Patrick Bateman [*el protagonista*] es fica al llit amb dues prostitutes. No és una escena pornogràfica ni eròtica. Podríem dir que és un moment "sexicòmic", en què se sent una cançó pop, molt bonica, i ell no para d'observar-se en l'espill mentre va manxant una de les prostitutes. Doncs bé: sembla que, als censors, els va molestar que en la cinta es veieren quatre "investides" de Pat Bateman..., i la directora hagué de tallar-ne un parell perquè el film no entrara en la classificació *only adults* [rialles].

—Al principi del projecte cinematogràfic d'*American Psycho* s'havia especulat amb el nom del pervers i reconegut realitzador David Cronenberg perquè el dirigira...

—Jo vaig escriure el 1992 el primer esborrany del guió d'*American Psycho* per a Cronenberg, però no s'ajustava amb la visió que ell tenia de la novel·la. Vam parlar-ne durant sis hores i vaig adonar-me del tipus de film que volia fer: sense excessos de violència ni de sexe, sense escenes a restaurants o clubs de moda de Nova York, i tot el film basat en llarguíssimes panoràmiques d'objectes, de la roba del protagonista... En definitiva, una pel·lícula encarcerada, gèlida, molt avorrida. Com que, al final, Cronenberg va demanar molts diners per dirigir-la, els productors li digueren que no.

Darrera decepció, que tampoc no ho és: em lleve la pell de periodista, em pose la disfressa de *fan fatal* i em trac de la motxilla un exemplar d'*American Psycho*, amb la intenció que Bret Easton Ellis m'hi signe un autògraf. I per comptes d'una cara llarga, em trobe amb un perfeccionista de la signatura d'autògrafs. Amb un home amable.

Amb un professional.

Manuel Romo

